

2) Koska hallitus on yksipuolisesti vaan lakkauttanut prostitusioonin ryhtymättä avustustoihin ammattihaureutta harjoittaneiden ja siitä sekä aineellisesti, yhteiskunnallisesti, ruumiillisesti että henkisesti kärsineitten henkilöitten pelastamiseksi uudistuvan ammattihaureuden vaaroista, niin katsoo kokous, että koska ammattihaureuden aiheuttamat seuraukset eivät ole järkipärisellä tavalla poistettavat eikä sen syitä yhteiskuntajärjestelmää muuttamalla yritetty poistaa, ei voida panna syytteeseen yksilöitä, joiden syyttämällä ei voida estää, että ilmiö, jolla on olelli-

nen pohja nykyisessä yhteiskunnassa, hankkii itselleen henkilöitä, jotka sitä palvelevat samalla lailla kuin jo syytteeseen asetettut,

3) on siis syytä yhtyä tukemaan sos.-dem. puolueen yhteiskunnallisia parannuspuuhia eduskunnallista tietä, joka kieltolain, työttämyysvakuutuksen, suojelulain, äitiysvakuutuksen, kahdeksan tuntisen työpäivän, palkkoroituksen, palkkollislain uudistuksen, maatalouslainlaadinnan y.m. avulla koettaa vähentää ne syyt, jotka aiheuttavat yhteiskunnalliset epäkohdat, joiden joukossa prostitusioonin on huutavimpia.

Taistelu ja onni

Yksilöjen ja kansakuntain siinä elämisen valtavimpana eteenpäin kannustajana on elämän onni. Vapaus, rauha ja onni on se päämäärä, jota kohti elämän purtta ohjataan.

Mitäpä olisikaan yksilön elämä ilman tulevaisuuden toivoa, ilman päämäärää? Se olisi kuin lasikupla rannan aallokossa, jonka aallot rannan kivejä vasten murskaavat. Mitä olisi kansakuntain elämä, elleivät ne uskaltaisi luoda katseitaan ja toiveitaan mahdollisimman kauas tulevaisuuteen, tarvitsematta pelvolla ja vavistuksella odottaa sen lähestymistä. Se olisi tuskallista, raatelevaa kuin kuolemaan tuomitun vangin odottaessa mestauspäivänsä lähestymistä. Ja kuitenkin

me elämme nyt juuri tuota aikakautta, jolloin hallitsevat ja valitsevat luokat näkevät edessään tuon valtansa kuolemantuomion täytöntöönpanon päivän lähestyvän. Ja siksi alkavatkin he yhä vähemmän puhua tulevaisuudesta ja ennustella, mitä tulevaisuus mahdollisesti on tuova mukanaan, mutta sensijaan he kehottavat palaamaan vanhoihin elämän ihanteisiin ja puhuvat mieluummin "vanhoista hyvistä ajoista".

Luin hiljakkoin eräästä tässä maassa ilmestyvystä suomalaisesta porvarilehdestä toimitusartikkelin, joka loppui seuraavalla lauseella: "Palatkaamme vain niihin vanhoihin siveysihanteihin, jotka huokuvat Kalevalan jokaiselta sivulta, silloin emme ole

hukassa, vaan on valoisa tie ja korkea päämäärä edessämme.”

Tätä voidaan pitää suomalaisen porvariston yleisenä ihanteena ja se harmoniseraa varsin maanriosti yhteen kruunattujen ja kruunaamattomien hallitsijain toimusten kanssa.

Luokkavastakohtien synnyttämä yhteiskuntaa raateleva sekamelska alkaa häiritä mässäävää porvaristoa, elämän mukavuudesta nauttivaa kirjailija- ja saarnaaja-joukkoa. He alkavat vaivata päätään tuon pulmallisen kysymyksen ratkaisemisessa, joka esiintyy työn ja pääoman välillä. Mutta he alkavat järkeilynsä ilmasta käsin, pyrkien yhä ylempäs ilmaan. He yrittävät keksii poliittisia lentokoneita luokkavastakohtien sovittamiseksi; siksi kun heille on sula mahdottomuus ryhtyä vastakohtia poistamaan taistelun kautta. Taistelunfilosofia ei ole valtaloukkain filosofiaa siitä alkain kun ne ovat onnistuneet nousta valtansa kukkuloille, mutta käytännössä he eivät luovu taisteluopista.

”Taistelu on mailman oikeus”, on kuulu englantilainen kirjailija Ruskin sanonut. Ja todellakaan meille ei voida osottaa ainotakaan voittoa kansojen elämässä ja kehityksessä, mikä olisi saavutettu ilman taistelua! ”Historia on taistelua luonnon kanssa; kurjuuden, tietämättömyyden ja kaikenlaisen orjuuden kanssa, jos sa me elimme kun ihmis-suku historian alkuaikoina esiintyi. Tämän voimattomuuden jatkuva voittaminen — se on vapauden kehitys, jonka historia esittää.” (Lassalle). Tässä taistelussa on

ihmiskunta edistynyt ja saavuttanut voittoja vain siksi että se on oppinut yhteenliittymisen mahtavan voiman.

Kuuluisa keksijä, Edison enustaa, että sadan vuoden kuluttua ei ole enää köyhyyttä maailmassa. Hän sanoo, että köyhyys oli sitä mailmaa varten, jolloin ihminen osasi käyttää ainoastaan käsiään. Me uskomme tuon enustuksen toteutuvan. Mutta samalla me olemme vakuutetut siitä että se ei tule tapahtumaan itsestensä, jollain meille tuntemattomalla tavalla. Se ei tule myös tapahtumaan rukoilijain ja armon anojien ansiosta, vaan se tulee tapahtumaan järjestyneen, itsetietoisien työläisjoukon peräänantamattoman, sitkeän, uhrautuvaisuutta kysyvän luokkataistelun kustannuksella.

Pitkä ja verinen on se historia, joka kertoo niistä taisteluista ja uhreista, jotka luokkataistelu on vuosituhansien kuluessa jälkeensä jättänyt.

Kaikki ne voitot, mitkä sarron-alaiset luokat ovat saavuttaneet, ovat olleet tärisyttävien taistelujen ja uhrausten tuloksia. Ja näiden taistelujen eturintamassa ovat käyneet ne, jotka ovat selvimmin tunteneet osallisuutensa luontoon; ne, jotka ovat tunteet olevansa katkeamattomilla yhdyssiteillä kiinnitetyt lähimmäisiinsä, se on: kaikkiin ihmisolentoihin; ne, jotka eivät ole epäilleet josko he ovat veljensä vartioita, kuten Kain.

Mutta, miehet ja naiset, jotka ovat uhranneet koko elämänsä yläluokan silmissä kaikkien halpa-arvoisimpien, alespoljetuimpi-

en ihmisten kohottamiseksi; jotka ovat uskaltaneet sanoa suoraan kaunistelematta, että pyhyydellä kerskuva, hyvin vaatetettu piispa, kuningas tai keisari, eivät ole ihmisinä parempia kuin maan tien rosvo tai kerjäläinen, ja että yläluokan parempi asema ei ole tulos heidän henkisestä etevämyydestään, vaan se on tulos *jatkuvasta ryöstöstä*. Nämä suursieluiset ihmiset ovat kaikkina aikoina saaneet kärsiä hallitsijain vainoa ja tuntea orjantappuranniikkien suloisesti ruumistaan raatelevan. Monet heistä ovat kävelleet mestauslavalle tai hisripuuhun pilkkapuheiden kaikueissa niidenkin huulilta, joiden etujen puolesta he ovat taistelleet — tai viruneet vankiloissa, kärsien vuosikymmenien kidutukset. Vasta pitkien aikojen, jopa vuosisatojen kuluttua on ikäänkuin unesta herätty ja alettu muka ymmärtää heidän työnsä merkitys ja heistä on tehty suuruuksia — aina jumaliin saakka kohotettu, ja jumalista lyöty — rahaa. — —

Pohjakerrosten omanasemansa ymmärtämiseen, eli toisin sanoen: tietoiseen luokkataisteluun herättäminen on osottautunut olevan mitä pitkällisintä ja suurinta voimaa kysyvä, sillä ne jotka valanohjaksissa ovat olleet, ovat istuttaneet alamaisiinsa oman mailmankatsomuksensa, joka ei ole alammaisten aseman kanssa sopusointuinen, mutta joka kuitenkin on saatu väkivaltaa käyttäen alammaiset omaksumaan, ja huolellisesti lapsiin kristillisyyden nimessä ja helvetin pelolla juurrutettu, joten se on tullut

tratisioniksi, perinnäistavaksi, josta ei sovi poiketa.

Pitkällisen herätystyön tulos työväenluokan keskuudessa — yhteiskuntaolojen muuttumisen kera — on kuitenkin vaikuttanut niin paljo että se yleensä jo alkaa myönnellä, että kaikki ei ole niinkuin olla pitäisi, että heidän asemansa kaipaa korjauksia. Ja siitä johtuu mustimpienkin porvaripuolueiden reformi-into. Uudistusvaatimukset porvaripuolueiden ohjelmissa ovat vain heijastusta työväen joukkonoususta, ja niiden tarkoitus on pyydystää työväestön ääniä porvarien vallan säilyttämiseksi. Siinä he vielä osaksi onnistuvatkin, sillä on verrattain helppo saada ymmärtämään ja innostumaan poliittista vehkeilyä lyhyesti näkevä työläisjoukko, merkitykseltään vähäpätöisiinkin uudistuksiin, kuin saada se ymmärtämään perinpohjaisen yhteiskuntauudistuksen tarpeellisuus ja mahdollisuus. Mutta kun kerran on saatu pienenkin uudistuskysymyksen kautta työväestön huomio vedetyksi valtiolisten ja yhteiskunnallisten asiain arvosteluun ja käsittelyyn, niin mahdollon sitä on saada pysymään määrättyjen rajain sisällä; se alkaa huomata yhä lukuisampia mätäpaiseita, jotka levittävät myrkyä ja turmiota ympäristöönsä. Se huomaa piankin, että ei ole olemassa mitään ilmennysmuotoa, hyvää tai pahaa, joka toimisi aivan itsenäisesti, vaan että kaikki yhteiskunnalliset ilmiöt ovat toisistaan riippuvaisia. Ja edelleen, se tulee huomaamaan, että on ajanhukkaa ja voimain tuhlausta koettaa estää

yksinomaan yhtä toiminnasta silloin kun kymmenet jopa sadat yhtä vaaralliset paiseet ovat täydessä toiminnassa, tehdäkseen turhaksi koko plaastaroimisen. Se alkaa tutkia syitä, ei yhden ja useamman epäkohdan olemassaoloon, vaan kaikkeen mikä sitä rasittaa ja painostaa. Ja silloin kun se huomaa että kaikkein voimakkain yleisvaikutin kaiken mädännäisyyden olemassaoloon on löydettävissä epäoikeudellisista omistusoloista — ja mitä enemmän se sitä tutkii, sitä varmemmaksi se siinä käsityksessään tulee — silloin sille alkaa selviytyä sosialidemokratian mailmankatsomus. Se ei enää näe siinä kummituksia, vaan se käsittää että se on juuri työväestön aseman kanssa sopusointuinen ja ainoa eheä, johdonmukainen mailmankatsomus joka horjumatta kestää arvostelut. Sen silmään eteen aukee toivorikas tulevaisuus. Sensijaan kuin se tähän asti on epäillyt: tokkopa sitä pelastusta löytyy työorjalle tässä eikä tulevassa elämässä, heittää se nyt kaikki epäilykset ja uskoo vahvasti tulevaisuuden voittoon, siksi, että se on siitä tietoinen että "kun me yhdessä ponnistamme on voitto varmaan meille tuleva". Sitä ei enää voi eksyttää porvarilliset politikoitsijat ja reformaattorit, jotka riistajaluokan vallan säilyttämiseksi yrittävät hidastuttaa työväenluokan voittokulkua. Tästä seuraa myös se, että työväestö alkaa intohimoisesti pyrkiä tietoisuuteen sosialidemokratian eri kysymyksistä, joihin sisältyvät myös taloudelliset kysymykset, jotka o-

vat ihmisten yhteiskunta elämälle välttämättömiä. Herännyt työväestö tietää, että heitä vastassa on sivistykseltään kerskuva porvaristo, jonka valtaa sen täytyy alinomaan heikentää — päämääränä lopullinen kukistaminen — ja toiselta puolen taistella niiden työläisten herättämiseksi, jotka kulkevat vielä porvarien talutusnuorassa ja joiden heräämisestä riippuu köyhälistön lopullinen voitto. Se tietää myös että niinkauan kuin työväestö yleensä on alhaisella tiedonasteella ei se voi taloudellista asemaansa oikeudelliselle tasolle kohottaa. Sen täytyy päästä osalliseksi tiedonpuun hedelmistä ja etupäässä yhteiskunta-taloutta koskevista tiedosta; sillä mitä sivistyneempää, itsetietoisempaa on työväestö, sitä kiihkeämmin se pyrkii pääsemään osalliseksi yhteiskunnan tarjoamista eduista. Sivistys tuo mukanaan uusia, monipuolisempia tarpeita.

Tässä tiedon levittämistyössäkin näkee järjestynyt työväestö välttämättömäksi, onnensa tiellä ainoaksi edistymisen ehdoksi seurata taistelun filosofiaa. Hengenmiesten ja porvarillisen sanomalehdistön pimittämät työläiset sen täytyy kirvelevällä, puhutun ja painetun sanan (sanomalehtien) ruoskalla ahdistaa tutkimaan sosialismia, jonka vastustamisessa he ovat parhaimpana tukena porvarillisen luokkayhteiskunnan ja kaikkien siitä johtuvien kauhujen jatkumiselle.

Lampaan kuvataulut symppoleina ja saman suuntaista ajatusta esittävät lauseet työläisten seinillä ovat orjuusajan merkke-

jä. Lammas on eläin, joka "keritsijänsä edessä vaikenee" ja lapsetkin tietävät että "lammas on tyhmin eläimistä", mutta siitä huolimatta se asetetaan seinäile ihmiselle esikuvaksi! Mikä häpeämätön loukkaus ihmisyyttä vastaan ja mikä sattuva vertauskuva kapitalistien käskyläisten, mustatakkien pimittämästä työläisestä!

Palkkaorjia alkavat suututtaa tuollaiset sympoolit. Ne juuri paraikaa repivät niitä pois seiniltään ja asettelevat tilalle kuvia ja lauseita, joista uhkuu taistelun yleveys.

Vapaus ja onni pysyvät saavuttamattomina ihanteina ja haavekuvina, ellei niiden edelläkäyväksi kumppaniksi aseteta taistelu.
K. Somppi.

Rautarengas

Jatkoa Huhtik. numeroon

"Laki ei ole minulle kovin ankara, sillä minä tulen saamaan arvokkaita tietoja noilta sieviltä huuililta," ehätti Markovitch, "ja — kuka tietää — vielä jonkun suutelon."

Jälleen kuului outo äännähdyks Kousienhoffin huuililta. Hän tuumaili mitä tekisi Markovitchille, jos hän vielä kerran pääsisi vapaaksi ja hänen kiusaajansa tunki pelon väristyksen käyvän ruumiinsa yli, vaikka olikin olevinaan turvassa.

"Ehkä, minun kaunis nypykäni, sinun mielikuvituksesi ei voi kyllin tarkoin kuvitella sitä, minkä yksi vihtrillitippa vaikuttaa; muistaakseni et sinä ollut koulussa kemiatuokalla. On siis varmaankin hyvin tervetullut, jos minä tässä teen pienen kokeen."

Hän kastoi lasiputken pöydän alla olevaan pulloon, tuli naisen luo ja kosketti sillä hänen vasempaan käteensä jolloin avuton nainen parkasi odottamattomasta tuskasta.

"Sellaiselta se tuntuu, rakas Natalie. Se on vaan yksi tippa, mutta tuolla pullossa, sinun rakkaan Kousienhoffisi pään päällä on useampia. Jollet ole varovainen, niin pudistat sinä ne sieltä alas, niinkuin teit veden suojakaton reunoista."

"Hän ei puhu," ähisi Kousienhoff hampaittensa välistä.

Markovitch naurahti:

"Me näemme."

Natalien oikea käsi alkoi vapista, se tuntui uupuneelta ja voimattomalta. Millä hetkellä tahansa hän voisi menettää ohjauskykynsä, mutta palava tuska hänen vasemmassa kädessään auttoi häntä pitämään voimiaan koossa. Hän katsahti urkkijan takana olevalle hyllylle, halpaan amerikalaiseen kelloon. Se oli puolikuusi ja kuuden aikaan hänen miehensä veli tulisi ilta-teelle. Ivana, miehensä veli, oli vielä paljon vahvempi kuin hänen miehensä. Hän kyllä tulee, mutta ehkä jo paljoa ennen on